

Arrest

nr. 212 576 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2018 tot beëindiging van het verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juli 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt op 6 september 2010 België binnen.

Op 23 december 2010 treedt verzoeker in België in het huwelijk met R.K., van Nederlandse nationaliteit.

Op 30 december 2010 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot.

Op 23 juni 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 4 december 2015 wordt het kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Op 29 juni 2016 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 25 oktober 2017 dient verzoeker een aanvraag in om duurzaam verblijf.

Op 1 februari 2018 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 3 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

"Mijnheer

naam : C.

voornaam : J. R.

geboortedatum : (...)1987

geboorteplaats: P.

nationaliteit: Suriname

Krachtens artikel 44bis § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 06.09.2010 kwam u naar België.

Op 23.12.2010 trad u te Arendonk in het huwelijk met K. R. P. L. geboren te P. op (...)1987, van Nederlandse nationaliteit.

Op 30.12.2010 diende u bij de gemeente Arendonk een "Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot" (bijlage 19ter) in.

Op 23.06.2011 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 13.10.2015 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drug en vereniging van misdadigers.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 29.06.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan gepoogd te hebben om verdovende middelen in te voeren, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan wetens en willens deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie die gebruik maakt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of commerciële of andere structuren aanwendt om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken. Deze feiten pleegde u tussen 24.11.2014 en 04.11.2015.

Op 25.10.2017 diende u een "Aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) in.

Momenteel hebt u het duurzaam verblijf nog niet bekomen omdat u sinds 13.10.2015 opgesloten bent in de gevangenis en dat de periodes van gevangenschap een onderbreking vormen voor het verwerven van het duurzaam verblijf.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf.

conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende. 46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Uit het vonnis van 29.06.2016 blijkt dat de feiten zeer ernstig zijn en dat u deel uitmaakte van een zeer goed georganiseerde en gestructureerde criminele organisatie die via cocaïnebolletjesslikkers uit was op groot geldgewin. U had een uitgebreid netwerk aan internationale contacten, zowel in Suriname en Frans-Guyana als in Nederland en België en u was dagelijks bezig met het plannen van reizen voor diverse koeriers. Het spreekt voor zich dat dergelijke praktijken uitermate schadelijk zijn zowel voor de individuele koeriers die met cocaïne in hun lichaam over en weer reizen als voor de gezondheid van de druggebruikers en voor de maatschappij in haar geheel die allerlei overlast ondervindt van druggebruik en drughandel. Het strafonderzoek heeft uitgewezen dat u op zeer actieve rol had in diverse transporten en dat u een leidinggevende positie bekleedde.

Het staat buiten kijf dat dergelijke wijze van cocaïne-transport een groot gevaar vormt voor de individuele koeriers die vaak in een precaire financiële situatie verkeren en zich hiertoe laten verleiden na beloftes van groot geldgewin. Het betreffen vaak mensen die kwetsbaar zijn en schulden hebben bij de organisatie. U was zelf enkel uit op snel en grof geldgewin zonder u te bekommeren over de gevaren waaraan deze koeriers werden blootgesteld.

Uit het vonnis van de Strafvuistvoeringsrechtbank d.d. 18.09.2017 blijkt dat er bij u geen specifieke problematiek werd weerhouden waarvoor een gespecialiseerde begeleiding nodig is maar uit het grondig psychosociaal vreslag blijkt dat er wel narcistische en antisociale elementen bij u worden weerhouden. U minimaliseert immers uw rol bij de feiten en u staat duidelijk niet stil bij de gevaren die de boletakoeriers en de gebruikers van cocaïne lopen. Het was u duidelijk te doen om gemakkelijk geldgewin waardoor u er een luxueuze levensstijl op na kon houden. Deze instelling verontrust de rechtbank op het vlak van recidive.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het verkopen van verdovende middelen, zeker van de harddrug cocaïne, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijk dient paal en perk te worden gesteld. Het staat vast dat met de invoer van cocaïne zeer grote winsten gemoeid zijn en dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het is duidelijk dat de omzet en winst de doorslaggevende begrippen waren. Gelet op uw stuwende rol kan er gesteld worden dat u een amoreel persoon bent die geen enkel normbesef heeft en geldgewin boven alles plaatst. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Op 01.02.2018 verklaarde u in de vragenlijst hoorrecht dat uw taal Nederlands is, dat u Surinaams kan spreken en lezen; dat u sinds 2009 in België bent; dat uw identiteitsdocumenten thuis zijn; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in (...); dat u getrouwd bent met K. R., van Nederlandse nationaliteit, dat ze op hetzelfde adres woont en op bezoek komt in de gevangenis; dat u geen naaste familie heeft in België zoals broers en zussen, wel achterneven en achternichten en dat u er regelmatig contact mee heeft; dat u een minderjarige dochter heeft in België, K. Q., geboren op 04.12.2015, die bij de mama woont; dat uw moeder, S. S. en uw broer, S. M. in Suriname verblijven; dat u een aantal certificaten en attesten behaalde, zowel in de gevangenis als erbuiten: certificatie heftruck, logistiek, magazijn bij Logan te Antwerpen; VCA-attest, module 1 (veiligheid) behaald via Randstad en module 2 (leidinggevende) behaald in de gevangenis; Bandenattest behaald via de VDAB, in de gevangenis; tuinbouw, behaald in de gevangenis; dat uw beroepstraject in 2011 is begonnen via Randstad bij een elektronisch bedrijf in Turnhout; dat u daarna gewerkt heeft in een bandencentrale, via Synergie; dat u verder werkte als schoonmaker voor ISS in Arendonk; bij Dover, een bedrijf dat kachels maakt; bij Evonic, een chemisch bedrijf op de haven van Antwerpen (via Start People); bij coca-cola in Wilrijk (via Start People) en 2 weken stage bij Ikea om logistiek certificaat te behalen; dat u in Nederland heeft gewerkt in een tulpenbedrijf, verhuizingen gedaan, in een drankenfabriek, in een postbedrijf en in een Surinaamse afhaalwinkel; dat u niet bent veroordeeld in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat u in Suriname niets heeft en er geen toekomst heeft; dat u uw leven hier heeft opgebouwd; dat u een vrouw heeft waar u al lang mee samen bent, dat ze naar school en dat u moet zorgen voor het financiële; dat jullie samen een kind hebben van 2 jaar en dat het nu zwaarder is voor haar omdat u er niet bent; dat u al 7 maanden in een 7/7 regime zat en dat u op die manier de band met uw gezin terug kon opbouwen; dat het gelukt was en dat uw dochter gek op jou is; dat u bang bent dat uw vrouw haar studie niet zal kunnen afmaken en dat u dat zeer erg zou vinden; dat u hoopt dat er naar uw verleden zal gekeken worden omdat u altijd gewerkt heeft en dat het uw eerste detentie was; dat u heel veel spijt heeft, en nu nog meer. U voegde de volgende bijkomende elementen aan: een handgeschreven brief, een getuigschrift van beroepsopleiding (bandenmonteur), een diploma veiligheid voor operationeel leidinggevend VCA, een deelcertificaat veiligheid, een deelcertificaat van de module toediening gewasbeschermingsmiddelen, een deelcertificaat van de module biologische teeltvoorbereiding, toelating om met een vorkheftruck en een stapelaar te werken, een bewijs van de gevolgde opleiding magazijnarbeider, een attest start to run 2017, een bewijs van de VDAB van eerdere in- en uitschrijvingen, een lessen rooster, een uittreksel van de gezinssamenstelling, 2 brieven van het leefloon van uw echtgenote en attesten abonnementen openbaar vervoer, geboorteakte van uw dochter, een huwelijksgetuigschrift en een verklaring door de Gemeente van het aangegane huwelijk, een diploma van basisveiligheid VCA, een getuigschrift van beroepsopleiding magazijnmedewerker/heftruckbestuurder, een attest van vrijstelling van de inburgeringsplicht en een schoolrapport 200-2001.

U trad op 23.12.2010 te Arendonk in het huwelijk met K. R. P. L., geboren te P. op (...) 1987, van Nederlandse nationaliteit. Zij verblijft sinds 06.09.2010 in België en is in het bezit van een E-kaart. Uit dit huwelijk werd een kind geboren. K. Q., N. F. H.-J., geboren te Antwerpen op (...)2015, van Nederlandse nationaliteit. Uw echtgenote en uw dochter komen u bezoeken in de gevangenis.

Uit de handgeschreven brief die u bijvoegde bij uw hoorrecht blijkt dat u reeds op de leeftijd van 10 jaar, samen met uw moeder, naar Nederland verhuisde om bij uw zus te gaan wonen. U leerde op uw 20ste K. R. kennen en zij besloot om naar België te verhuizen om te studeren. Uw echtgenote en uw dochter zijn van Nederlandse nationaliteit. Mochten zij beslissen om terug te keren naar Nederland dan kan u steeds een verzoek kunnen richten aan de Nederlandse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u

reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn. Hoe dan ook, zelfs al zou dergelijke aanvraag geweigerd worden, uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst (of elders) zouden verhinderen. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat minstens één van beide partners zich buiten het land van herkomst bevindt. Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van uw partner of uw dochter ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij u zouden volgen naar uw herkomstland dan wel een ander land. Indien uw partner u niet zou wensen te vergezellen naar uw herkomstland of elders en u geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten.

Het feit dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Uw dochter is nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien is zij nog niet schoolplichtig. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Het feit dat uw echtgenote zwanger was op het moment dat u de feiten pleegde en dat daardoor uw dochter werd geboren terwijl u in de gevangenis opgesloten was, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

U verklaarde dat u sinds 2009 in België verblijft. Er kan dus worden gesteld dat u op 22-jarige leeftijd, in België bent komen wonen. Inmiddels bent u 31 jaar. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Suriname. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U geeft trouwens zelf aan dat uw moeder en uw broer in Suriname verblijven en u ook de taal spreekt. U hebt dus een sociaal vangnet in Suriname dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Suriname te vestigen.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De tewerkstellingen en de gevolgde opleidingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Gelet op de door u gepleegde feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de drugshandel. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. U verklaarde dat u niet wil terugkeren naar uw land omdat u er niets meer heeft. Niks wijst erop dat u niet zou kunnen werken in Suriname om zo een inkomen te vergaren. De vaardigheid die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt heeft, zullen

u wellicht ook in uw thuisland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het contact met uw vrienden kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Over de rechtspleging

Ter zitting legt de advocaat van verzoeker een “aanvullende nota” neer. Het neerleggen van een aanvullende nota in de annulatieprocedure is niet voorzien in het procedurereglement. Bijgevolg wordt deze “aanvullende nota” uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“De middelen:

Onverminderd alle nieuwe gegevens en middelen op te werpen door verzoeker in de loop van het geding, cfr. artikel 39/76 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), wenst verzoeker middels huidig verzoekschrift de volgende middelen op te werpen:

- Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht,*
- artikelen 44bis §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,*
- artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna het EVRM), van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het proportionaliteitsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

1.

Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht, en een schending van artikelen 44bis §1 en §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Verweerster steunt zijn beslissing op artikel 44bis° van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

“Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 44bis stipuleert:

“§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

Verweerster is van oordeel dat verzoeker zijn gedrag een ernstige bedreiging voor de openbare orde kan vormen:

“Ingevolge van de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde.” (eigen onderlijning)

Dat verweerster in de bestreden beslissing verwijst naar de correctionele veroordeling in hoofde van verzoeker d.d. 29.06.2016.

Geen actuele gevaar

Verzoeker wil verwijzen naar de parlementaire werkzaamheden, meer bepaald de memorie van toelichting met betrekking tot de wet d.d. 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die voormeld artikel in de vreemdelingenwet invoegde :

“Er zal enkel een einde gemaakt kunnen worden aan hun verblijf en ze zullen enkel verwijderd kunnen worden om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit begrip houdt in dat de omstandigheden, die het einde van het verblijf rechtvaardigen, een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst, die vereist is om een einde te maken aan het beperkte of onbeperkte verblijf op grond van de nieuwe artikel 21, pagina 21, Kamer van Volksvertegenwoordigers, www.dekamer.be.”

Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip redenen van openbare orde of nationale veiligheid het bestaan in van een voldoende bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen alsook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de staat omvattend (arrest P.I. 22 mei 2012, C348/09, EU: C: 2012:300,.34).

Er kan alleen een einde aan het verblijf worden gemaakt als er een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving (pagina 26).

Zoals hierboven vermeld, moet – om te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie - rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie, die deze kwestie zou kunnen ophelderen (pagina 26).

Verweerster heeft echter geen grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Er wordt geen rekening gehouden met het geheel van de juridische elementen:

a. Geen antecedenten

Voordat verzoeker deze strafbare feiten pleegde, had hij een blanco strafregister. Hij is een verkeerde groep mensen tegengekomen en hij heeft zich laten leiden door geld en winst. Hij betreurt zijn beslissing en wenst zo snel mogelijk op het goede pad te geraken. Hiervoor heeft hij veel sollicitaties opgestuurd met het oog op het afsluiten van een individuele beroepsopleidingsovereenkomst (IBO). Hij heeft opleidingen in de gevangenis gevolgd. (stuk 5)

Verzoeker vraagt een tweede kans.

b. Verzoeker had zeven maanden van uitgaansvergunningen/penitentiair verlof mogen genieten die waren perfect uitgevoerd

De directie van de gevangnissen beseffen dat verzoeker geen actueel gevaar vormt. Zij waren van oordeel dat een reclassering mogelijk en wenselijk is.

Verzoeker heeft zich gedragen op een manier dat uitgaansvergunningen verleend werden, dat hij recht had op penitentiair verlof en verlengd penitentiair verlof. Deze werden voor zeven maanden perfect uitgevoerd. (stukken 4 en 7)

Deze werden slechts beëindigd gelet op het onderzoek naar het verblijfsrecht van verzoeker. (stuk 4)

Deze verlofperiode bracht hij door bij zijn partner R. K. en bij zijn kind te Merksem.

c. Verzoeker deed werk in de gevangenis met een vertrouwensfunctie

Verzoeker had zich zo gedragen in de gevangenis dat hij daar mocht werken : hij vervult een vertrouwensfunctie in de gevangenis. Hij is sportdiender en volgens de gevangenisdirecteur, hij vervult zijn werk naar behoren. (stuk 3)

d. Verzoeker heeft veel opleidingen gevolgd en is in staat om te werken

Verzoeker had veel moeite gedaan om tewerkgesteld te worden met het oog op zijn reclassering. (stuk 5)

Het gedrag van verzoeker komt niet overeen met de omschrijving, verleend door verweerster in haar beslissing.

Verweerster heeft zelfs niet geschreven over de uitgaansvergunning noch over het penitentiair verlof, dat aan verzoeker toevertrouwd was.

Toevertrouwd is hier een belangrijk woord. De Belgische Staat, in de vorm van de Federale Overheidsdienst Justitie, had vertrouwen in verzoeker dat hij geen andere feiten zou plegen. De

diensten, die verzoeker het best kennen, waren van oordeel dat hij geen actueel gevaar meer vormde, daardoor werden deze verlofperioden toegekend.

Een dergelijk verlof zou nooit tot de mogelijkheden behoren indien hij een reëel, actuele en ernstige bedreiging voor de maatschappij zou vormen.

Verweerster schrijft niets over het vertrouwensfunctie van verzoeker in de gevangenis.

Dat de loutere verwijzing naar de vroegere correctionele veroordeling van verzoeker, welke in hoofdzaak dateert van meer dan twee jaar geleden, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging is voor de openbare orde of nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie en een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Dat verzoeker een antisociale of narcissistische houding blijkt aan te nemen met betrekking tot de feiten betekent niet dat hij een actueel gevaar vormt. Zijn houding is vatbaar voor interpretatie. Verzoeker houdt vol dat dit niet de bedoeling was in het gesprek, dat de basis vormt voor dit verslag. Hij bedoelt dat hij vooruit naar de toekomst wilde kijken. Hij was blij dat er geen blessures/kwetsures waren bij de koeriers als gevolg van zijn acties.

Verzoeker wil zijn veroordeling niet onderschatten. Hij geeft toe dat de feiten ernstig waren en dat hij een behoorlijke straf hiervoor verdient, doch men mag niet uit het oog verliezen dat hij slechts één keer door de rechtbank veroordeeld wordt. Er is geen sprake van recidivisme. Er is in hoofdte van verzoeker een grote spijt voor de feiten die hij gepleegd heeft.

Verzoeker heeft het nodige schuldinzicht. Hij betaalt maandelijks zijn boete af, zodat hij zijn verantwoordelijkheden kan opnemen naar de Belgische Staat toe.

Verweerster verwijst ten onrechte naar een rapport van een paar jaar geleden, dat de mening van verzoeker verkeerdelijk omschrijft. Men wil doen alsof verzoeker onvoldoende besef heeft van de feiten, die hij gepleegd heeft, doch niets is minder waar. Verweerster wil doen blijken dat verzoeker narcisistische en antisociale elementen heeft bij hem, die de strafuitvoeringsrechtbank verontrust op het vlak van recidive.

De directie in hun beslissing tot toekenning penitentiair verlof d.d.12.01.2017 (stuk 7) erkende dat er tegenaanwijzingen zijn, maar men was van oordeel dat men eraan tegenmoet kon komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden.

Er was dan geen actueel gevaar. Dit was het oordeel van de staat in de hoedanigheid van de FOD Justitie.

Dar er nu tegenaanwijzingen of risicos zijn, betekent niet dat verzoeker uit het land moet gezet worden. FOD Justitie had dan anders nooit verlof aan verzoeker toegekend.

Over de positieve aspecten van het gedrag van verzoeker wordt met geen woord gerept in de beslissing van verweerster.

In de beslissing van verweerster is er geen analyse of overweging van het actuele gedrag en de actuele bedreiging die verzoeker zou vormen.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 26 februari 2016, nummer 163.046 waarin – verwijzend naar de rechtspraak van het Hof van Justitie – wordt gesteld dat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ geval per geval dient te worden beoordeeld ‘teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk actueel gevaar voor de openbare orde vormen’ en dat het kennelijk onredelijk is om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat betrokken vreemdeling een gevaar voor de openbare orde is.

In zijn arrest van 10 november 2016, nummer 169.732, T.Vreemd. 2017, 1, 49-50 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie geoordeeld dat, opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijke orde.

Dat verweerster in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van artikel 44 Vreemdelingenwet, waardoor er sprake is van een schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

Door te beslissen dat verzoeker een actueel gevaar vormt, heeft verweerster artikel 44bis van de Vreemdelingenwet geschonden. Door te zwijgen over al de vrijlatingen van verzoeker en wat dit voor zijn ‘gevaarlijkheid’ betekent, heeft verweerster haar motiveringsplicht geschonden.

2. Een schending van het vertrouwensbeginsel

Dat de staat een andere mening nu neemt, is een schending van de vertrouwensbeginsel. De toepassing van het vertrouwensbeginsel kan worden ingeroepen wanneer de overheid in een concreet

geval op een nadelige wijze raakt aan de subjectieve belangen die een persoon door het objectief recht beschermd achtte.

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als zijnde één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. De burger zal inderdaad niet bij de minste teleurstelling van de bij hem gewekte verwachtingen op batige wijze een beroep kunnen doen op het vertrouwensbeginsel. De verwachtingen moeten voor alles door het bestuur zélf zijn gewekt: de burger moet kunnen verwijzen naar enig bestuurlijk gedrag - doen of nalaten - dat aanleiding heeft gegeven tot het ontluiken van de verwachtingen.

De Belgische staat heeft verzoeker de kans gegeven om aan zijn reclassering op socio, familiale en economisch vlak te beginnen. Hij heeft zeven maanden mogen geloven dat hij als onderdaan van België een tweede kans zou krijgen. In toepassing van artikelen 6,7,10 en 11 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan de slachtoffers toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten werd (verlengd) penitentiair verlof aan verzoeker toegekend.

De staat was van oordeel dat verzoeker in (feitelijk) vrijheid mocht gesteld worden (ook al was het voor bepaalde periodes). Hij werd toen niet beschouwd als een gevaar voor de maatschappij. Hij moest inderdaad bepaalde voorwaarden naleven, maar men was van oordeel dat hij dit kon. Hij heeft bewezen dat hij dit kon.

Nu zegt de staat: wij vertrouwen u niet. U bent een te groot gevaar om vrijgelaten in België te zijn. U moet het land verlaten.

De redelijke verwachtingen van verzoeker worden geschonden.

Dit is een schending van het vertrouwensbeginsel.

3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel

Verweerster heeft op kennelijk onredelijke wijze ingegrepen in bestaande rechtsverhoudingen.

Bij het uitoefenen van de discretionaire bevoegdheid moet het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Een discretionaire bevoegdheid moet immers binnen de door de wet bepaalde perken worden uitgeoefend en is begrensd door het redelijkheidsbeginsel. In casu dient de staat zijn beslissing af te wegen aan de hand van de werkelijk bestaande feiten waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal Uw Raad tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke onredelijkheid ervan sanctioneren.

De staat heeft twee verschillende, tegenstrijdige standpunten aangaande verzoeker ingenomen.

Dat dit rechtsbeginsel van redelijkheid bestaat als een waarborg tegen een dergelijke willekeurige beslissing.

4. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Wetend dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van uitgaansbeslissingen is het onzorgvuldig van verweerster om hierover te zwijgen en niet uit te leggen waarom het vertrouwen, dat toen aan verzoeker werd toegekend, niet meer bestaat.

Verweerster steunt haar beslissing op gegevens die niet meer actueel zijn.

de beslissing van verweerster, gelet op deze belangrijke verzuimen werd niet zorgvuldig voorbereid.

5. Een schending van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955

Een beëindiging van verblijf zou disproportioneel en onredelijk zijn, gelet op de belangen van verzoeker en die van zijn echtgenote en kind.

Dit heeft verzoeker en zijn gezin veel verdriet veroorzaakt.

Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker en art. 8, 2e lid EVRM niet afdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:

“Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat

enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds.” (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T.Vreemd. 2012, 150.)

De beleidsmarge wordt overschreden wanneer overheden geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522).

Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij administratieve overheden: bij het nemen van een verblijfs- en/ of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM. In casu dient derhalve te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat, en of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat.

Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM, en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf
- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt
- de tijdsperiode tussen het plegen van het misdrijf en zijn gedrag gedurende deze periode
- de nationaliteit van de verschillende betrokken personen
- de gezinstoestand van de betrokkene en o.m. in voorkomend geval de duur van zijn huwelijk, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar
- de vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam
- de vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd
- de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene uitgewezen wordt
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

De feiten die door verzoeker zijn gepleegd zijn ernstig. Hij geeft dat toe en wenst zijn verantwoordelijkheid op te nemen. Hij werkt in de gevangenis en hij betaalt dertig euro per week van zijn geldboete af. Verzoeker had daarvoor een blanco strafregister. Verzoeker is niet meer in Suriname sinds de leeftijd van 10 jaar. Hij is acht jaar met mevrouw K. getrouwd en zij genieten van een hechte relatie. Zij komen regelmatig op bezoek in de gevangenis en tijdens het penitentiair verlof ging verzoeker steeds naar huis. Er is sprake van een effectief gezinsleven. Toen het gezinsleven een aanvang nam, had mevrouw K. uiteraard geen idee van wat haar echtgenoot ging doen. Dit was buiten haar controle. Zij leefde al vier jaar samen voordat verzoeker de feiten pleegde. Uit het huwelijk is één kind geboren die nu drie jaar oud is. Mevrouw K. heeft geen banden in Suriname. Hun levensstandaard zou achteruit gaan bij een verhuis naar Suriname. Terwijl verzoeker een paar familieleden in Suriname heeft, heeft hij geen socio of culturele banden meer met Suriname.

Dat verweerster voorstelt dat een gezinsleven verder kan uitgeoefend worden via korte bezoeken of moderne (elektronisch?) communicatie is niet ernstig. Vaderschap en een huwelijk vereisen echt contact:

“Indien uw partner niet zou wensen te vergezellen naar uw herkomstland of elders en u geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatie.”

Dat verweerster op de hoogte is van het feit dat de echtgenote van verzoeker, mevrouw K., in België woonachtig is en dat verzoeker samen met mevrouw K. een kind heeft. Dat verzoeker met zijn gezin samenwoonde en, als hij verlof had uit de gevangenis, verzoeker daar verblijft.

Zij kwamen regelmatig op bezoek.

Dat, als gevolg van de aan verzoeker betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn Nederlandse levenspartner die in België verblijft, met wie hij samenwoonde, en van zijn kind wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, nl. de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Telkens moeten de belangen worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (S. Parmentier, 'De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven', T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi, W., Frankrijk, 26 maart 1992).

Aangezien de Belgische staat, FOD Justitie van oordeel was dat verzoeker vrij mocht zijn om van zijn penitentiair verlof te kunnen genieten, en dat hij kon geïntegreerd worden in de maatschappij, aangezien hij geen actueel gevaar vormt mits het naleven van bepaalde voorwaarden (die zouden ook kunnen gelden bij een vrijlating), is het duidelijk dat de Staat weinig voordeel heeft bij de uitwijzing van verzoeker. Tenminste moet men zeggen dat het voordeel veel kleiner is dan het nadeel dat verzoeker hierdoor zou ondervinden, gelet op de schending op zijn recht op een familieleven.

Verzoeker heeft een grote fout gemaakt en dat geeft hij toe, doch hij verdient een tweede kans. Dit was tenminste het oordeel van de gevangenis, die hem best kent.

Dat de beëindigingsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd of proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeker zijn recht op een privé- en gezinsleven, meer bepaald tijdens zijn verblijf in België, waar zijn echtgenote en kind wonen, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Verweerster gebruikt en beperkt zich tot een zeer algemene stelling dat het gezin vrij is zich elders te vestigen of gescheiden te gaan leven, doch niets is minder waar. Verweerster heeft geen rekening gehouden met de feitelijke situatie van de echtgenote van verzoeker. Zij is een student en is ingeschreven in de Hogeschool van Antwerpen. Zij moet nog een aantal jaren verder studeren voordat zij afgestudeerd is. Zij kan het grondgebied dan niet verlaten. (stuk 8)

Verweerster wist dat de echtgenote van verzoeker een student is.

Ook al zou mevrouw K. haar opleiding achterlaten (quod non), de staat beweert dat het gezin in Nederland zich zou kunnen vestigen doch men weet niet of dat al dan niet mogelijk zou zijn gelet op de Nederlandse vreemdelingenrecht. Verzoeker heeft ernstig twijfels hierbij. Als verweerster wenst zich te beroepen om deze mogelijkheid, zij zou hierover zekerheid moeten hebben.

Een terugkeer naar Suriname zou ernstig gevolgen hebben voor het leven van de echtgenote en het kind van verzoeker. Dat hun kind nog niet schoolplichtig is, maakt hier geen verschil in: zij gaat binnen een paar jaren schoolplichtig worden en dan wordt het verschil tussen haar opvoeding hier in België en die van Suriname zeer groot.

Verweerster houdt onvoldoende rekening met de nadelen van de echtgenote en kind van verzoeker bij het nemen van haar beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 E.V.R.M. Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit de inmiddels meer dan 8 jaar durende relatie in van verzoeker met zijn echtgenote. In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard ook verzoekers relatie met zijn kind. Dat verzoeker een effectieve en affectieve band heeft met zowel zijn echtgenote als zijn kind, mag onder meer genoegzaam blijken uit de gevangenisbezoeken die zijn gezin hem brengt.

Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast. Dat deze inmenging geoorloofd is, kan men gelet op het hierboven uiteengezette, bezwaarlijk hoog houden.

De staatssecretaris heeft alle objectieve en relevante gegevens alsook specifieke omstandigheden niet in acht genomen. Hij heeft niets over de opleiding van mevrouw K. geschreven. In de bestreden beslissing wordt niet toegelicht waarom uit het persoonlijk gedrag van verzoeker, in het bijzonder, sinds zijn detentie (sinds 2015) kan worden afgeleid dat hij een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De staatssecretaris licht daarbij op onvoldoende wijze toe dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat deze bedreiging ter bescherming van de openbare orde de bestreden beslissing rechtvaardigt. Minder ingrijpende maatregelen zouden volstaan om een ernstig gevaar voor de openbare orde uit te sluiten. De beslissing is niet in verhouding met het beoogde doel, dit is de bescherming van de openbare orde."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"EERSTE MIDDEL, genomen uit de schending van:

- Artikel 44bis § 1 en 4 van de wet van 15.12.1980;*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- De motiveringsplicht;*
- Het proportionaliteitsbeginsel;*
- Het vertrouwensbeginsel;*
- Het redelijkheidsbeginsel;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Artikel 8 van het EVRM.*

Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn¹.

Verzoeker voert een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. De Raad van State heeft beoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat een middel kan gronden². Dit middelonderdeel moet bijgevolg als onontvankelijk aanzien worden.

Bovendien voert verzoeker een schending van het redelijkheidsbeginsel aan, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting aan, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Tevens leidt verweerster uit het verzoekschrift van verzoeker af dat zij van mening is dat er sprake zou zijn van een kennelijke onredelijkheid in de beoordeling van de neergelegde stukken.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

Verzoeker voert de schending van de motiveringsplicht aan daar de bestreden beslissing niet afdoende motiveert is. Verzoeker is de mening dat hij geen actueel gevaar vormt en dat verweerster geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar zijn huidige persoonlijke gedrag. Verzoeker stelt dat:

- 1) hij geen antecedenten heeft;*
- 2) hij zeven maanden van penitentiair verlof mocht genieten, die perfect waren uitgevoerd;*
- 3) hij werk in de gevangenis deed met een vertrouwensfunctie;*
- 4) hij veel opleidingen gevolgd heeft en in staat is te werken.*

Verder beklemtoont verzoeker dat de strafbare feiten meer dan twee jaar geleden dateren en dat hij spijt heeft voor de feiten die hij gepleegd heeft.

Verzoeker gaat verder met de schending van het vertrouwensbeginsel daar hem een kans werd gegeven om aan zijn reclassering op socio, familiale en economisch vlak te beginnen en dat verweerster hem nu niet meer vertrouwd omdat hij een groot gevaar vormt.

Verzoeker stelt bovendien dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en op onzorgvuldige manier is voorbereid daar verweerster haar beslissing op gegevens steunt die niet meer actueel zijn.

Ten slotte voert verzoeker aan dat er geen afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM. Volgens hem is de bestreden beslissing disproportioneel en onredelijk gelet op zijn belangen en die van zijn echtgenote en kind. De inmenging in het privé- en gezinsleven van verweerster is dus niet gerechtvaardigd.

Weerlegging

Ten aanzien van het eerste middel.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten³.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt ten einde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen⁴.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen⁵.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁶. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. De bestreden beslissing steunt op artikelen 44bis § 1 en 62 § 1 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 44 bis van de wet stelt dat:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(...)

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 62 § 1 stelt dat:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing. De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten; 2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst; 3° de betrokkene is onbereikbaar.”

Verweerster herinnert dat § 1 naar redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid verwijst. Het § 1 houdt niet in dat het zich om ernstige redenen moet handelen.

Verzoeker voert dan ook een heel betoog aan betreffend het feit dat hij geen ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, welke irrelevant is in casu.

4. In casu merkt verweerster op dat er redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van verzoekers verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en buitengewoon bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verweerster verwijst expliciet naar de veroordeling van 29.06.2016 wegen drugs gerelateerde feiten en dat er een gevangenisstraf van 7 jaar werd uitgesproken lastens verzoeker. Verzoeker maakte immers deel uit van een goed georganiseerde en gestructureerde criminele organisatie die via cocaïnebolletjesslikkers uit was op groot geldgewin. Hij was dagelijks bezig met het plannen van reizen voor diverse koeriers. Het spreekt voor zich dat dergelijke praktijken uitermate schadelijk zijn zowel voor de individuele koeriers die met cocaïne in hun lichaam over en weer reizen als voor de gezondheid van de druggebruikers en voor de maatschappij in haar geheel die allerlei overlast ondervindt van druggebruik en drughandel. Volgens het strafonderzoek heeft verzoeker een zeer actieve rol had in diverse transporten en dat hij een leidinggevende positie bekleedde.

Ingevolge de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat hij een gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het verkopen van verdovende middelen betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Verweerster stelt vast dat

verzoeker, gelet op zijn stuwende rol, een amoreel persoon is die geen enkel normbesef heeft en geldgewin boven alles plaatst.

5. Verweerster nodigt Uw Raad uit om te beoordelen dat verzoeker in zijn verzoekschrift dit middelonderdeel niet nuttig betwist, noch dat hij elementen aantoont dat hij geen ernstig gevaar voor de openbare orde vormt.

Het enige wat verzoekster aanvoert is dat hij geen antecedenten heeft, hij zeven maanden van penitentiair verlof mocht genieten, werk deed in de gevangenis met een vertrouwensfunctie en dat hij grote spijt heeft voor de feiten die hij gepleegd heeft.

6. In werkelijkheid steunen de meeste van de argumenten van verzoeker op een beweerde schending van 8 van het EVRM en dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van verzoeker.

is duidelijk in de bestreden beslissing te lezen dat verweerster rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie volgens de voorwaarden van artikel 44 bis § 4 van de wet.

Verweerster heeft verzoeker op 01.02.2018 gehoord. In de bestreden beslissing kan vastgelegd worden dat verweerster op elk punt heeft geantwoord en, bijgevolg, rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en met de mate waarin verzoeker bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Verweerster herinnert eraan dat wanneer verzoeker een vermeende schending van artikel 8 EVRM opwerpt, dient hij in de eerste plaats op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdend met de omstandigheden, het bestaan van een daadwerkelijk privé- en gezinsleven dat hij inroept ook aan te tonen, samen met de wijze waarop de bestreden beslissing hier een afbreuk aan zou doen.⁷

Verweerster herinnert bovendien eraan dat Uw Raad zich moet plaatsten op het moment waarop de bestreden beslissing is genomen. ⁸

Het is niet betwist dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat verzoeker een echtgenote en een kind heeft.

Echter, stelt verweerster vast, uit het administratief dossier, dat er geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat verzoeker zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Verzoeker zou inderdaad zijn gezinsleven in Nederland verder kunnen zetten.

Verweerster herinnert bovendien dat verzoekers gezinsleven hem niet weerhouden hebben om strafbare feiten te plegen.

Verzoeker kan ook zijn privéleven opnieuw opbouwen in zijn land van herkomst en de contacten met familie in België kunnen ook worden onderhouden door middel van korte bezoeken of moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker geeft zelf aan dat zijn moeder en zijn broer in Suriname verblijvende dat hij de taal spreekt. Verzoeker heeft bijgevolg een sociaal vangnet in Suriname dat hem kan helpen bij het opbouwen van zijn leven.

Verweerster merkt op dat ondanks zijn lange verblijf in België, het niet gebleken is dat verzoeker een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Verzoeker legt in ieder geval geen enkel document neer dat het tegendeel zou bewijzen. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zou zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Verweerster benadrukt terecht dat integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn van verzoeker in de Belgische samenleving.

Zelfs al is het waar dat artikel 8 van het EVRM het recht op privé- en gezinsleven waarborgt, zijn inmengingen door de Staten, binnen de beperkingen van § 2, toegestaan, waarvan de wet van 15.12.1980 gebruik maakt. Voorts herinnert verweerster eraan dat artikel 8 EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat⁹ en wordt verwezen naar het EHRM dat er meermaals aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹⁰

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Verweerster herinnert eraan dat verzoeker veroordeeld werd voor inbreuken tegen de drugswetgeving. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbieding van het gezins- en privéleven.

Verzoeker overtuigt niet dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat artikel 8 EVRM geschonden werd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er kan mitsdien geen schending weerhouden worden van artikel 8 EVRM.

7. Wat het verleden werk en de opleidingen betreft die verzoeker gevolgd heeft, doet dit niets af aan het feit dat verzoeker een actueel en gevaar vormt voor de openbare orde. Gelet op de feiten, kan men afleiden dat verzoeker niet de intentie had om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen maar dit aanvulde met de opbrengsten uit de drugshandel. Dit middel faalt naar feiten.

8. Inzake het argument dat verweerster zich op gegevens steunt die niet meer actueel zijn, benadrukt verweerster dat men bij verzoeker, volgens een grondig psychosociaal verslag, narcistische en antisociale elementen kan weerhouden. Gezien het winstgevend karakter van zijn activiteiten, kan een recidivegevaar niet worden uitgesloten.

9. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.¹¹ Verzoeker toont hoegenaamd niet aan dat in casu aan deze voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

10. Het beroep is niet gegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten omdat zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Waar verzoeker erop wijst dat geen rekening werd gehouden met zijn penitentiair verloop en met zijn vertrouwensfunctie in de gevangenis, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel van dit middel. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 44bis, § 1 en § 4 van de vreemdelingenwet en vervolgens met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.3.3.1. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en niet aantoonde dat verzoeker nog een actueel gevaar vormt. Verzoeker wijst erop dat hij voor huidige veroordeling een blanco strafregister had. Verzoeker heeft zeven maanden kunnen genieten van penitentiair verlof/uitgaansvergunningen, de gevangenisdirecties beseffen dat hij geen actueel gevaar vormt, deze verlopen bracht hij door bij zijn partner en hun kind en ze werden slechts beëindigd door het onderzoek naar zijn verblijfstoestand. In de gevangenis werkte verzoeker in een vertrouwensfunctie. Hij heeft opleidingen gevolgd en is in staat om te werken. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de uitgaansvergunningen of het penitentiair verlof en over de vertrouwensfunctie. Zijn gedrag stemt niet overeen met de omschrijving in de bestreden beslissing. De veroordeling van verzoeker dateert van twee jaar geleden en is op zich geen indicatie dat hij door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dat verzoeker een antisociale of narcistische houding lijkt aan te nemen met betrekking tot de feiten, betekent niet dat hij een actueel gevaar vormt. Er wordt ten onrechte verwezen naar een rapport van een paar jaar geleden. Verzoeker wijst erop dat er slechts één veroordeling is en dat er geen sprake is van recidivisme. Verzoeker heeft het nodige schuldinzicht en betaalt zijn boete af. Verzoeker verwijst naar de beslissing van de gevangenisdirectie van 12 januari 2017 houdende toekenning van het penitentiair verlof waaruit hij afleidt dat er geen actueel gevaar is. Over de positieve aspecten van zijn gedrag wordt met geen woord gerept. In de bestreden beslissing is er geen analyse of overweging van het actuele gedrag van verzoeker. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3.3.3.2. In de bestreden beslissing wordt inzake de feiten waarvoor verzoeker op 29 juni 2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen, eerst verwezen naar de maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten zoals die werd vastgesteld in de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: het EHRM) en het Europees Hof van Justitie. Daarna wordt het volgende overwogen:

“Uit het vonnis van 29.06.2016 blijkt dat de feiten zeer ernstig zijn en dat u deel uitmaakte van een zeer goed georganiseerde en gestructureerde criminele organisatie die via cocaïnebolletjesslikkers uit was op groot geldgewin. U had een uitgebreid netwerk aan internationale contacten, zowel in Suriname en Frans-Guyana als in Nederland en België en u was dagelijks bezig met het plannen van reizen voor diverse koeriers. Het spreekt voor zich dat dergelijke praktijken uitermate schadelijk zijn zowel voor de individuele koeriers die met cocaïne in hun lichaam over en weer reizen als voor de gezondheid van de druggebruikers en voor de maatschappij in haar geheel die allerlei overlast ondervindt van druggebruik en drughandel. Het strafonderzoek heeft uitgewezen dat u op zeer actieve rol had in diverse transporten en dat u een leidinggevende positie bekleedde.

Het staat buiten kijf dat dergelijke wijze van cocaïne-transport een groot gevaar vormt voor de individuele koeriers die vaak in een precaire financiële situatie verkeren en zich hiertoe laten verleiden na beloftes van groot geldgewin. Het betreffen vaak mensen die kwetsbaar zijn en schulden hebben bij de

organisatie. U was zelf enkel uit op snel en grof geldgewin zonder u te bekommeren over de gevaren waaraan deze koeriers werden blootgesteld.

Uit het vonnis van de Strafvuistvoeringsrechtbank d.d. 18.09.2017 blijkt dat er bij u geen specifieke problematiek werd weerhouden waarvoor een gespecialiseerde begeleiding nodig is maar uit het grondig psychosociaal verslag blijkt dat er wel narcistische en antisociale elementen bij u worden weerhouden. U minimaliseert immers uw rol bij de feiten en u staat duidelijk niet stil bij de gevaren die de boletakoeriers en de gebruikers van cocaïne lopen. Het was u duidelijk te doen om gemakkelijk geldgewin waardoor u er een luxueuze levensstijl op na kon houden. Deze instelling verontrust de rechtbank op het vlak van recidive.

Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het verkopen van verdovende middelen, zeker van de harddrug cocaïne, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijk dient paal en perk te worden gesteld. Het staat vast dat met de invoer van cocaïne zeer grote winsten gemoeid zijn en dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het is duidelijk dat de omzet en winst de doorslaggevende begrippen waren. Gelet op uw stuwende rol kan er gesteld worden dat u een amoreel persoon bent die geen enkel normbesef heeft en geldgewin boven alles plaatst. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de criminele organisatie, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij melding maakt van de ernst van de feiten die aanleiding gaven tot zijn veroordeling: verzoeker had een zeer actieve rol in diverse transporten en bekleedde een leidinggevende positie, hij was enkel uit op snel en grof geldgewin zonder zich te bekommeren over de gevaren waaraan de koeriers werden blootgesteld. Dat de verwerende partij het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde als actueel beschouwt, blijkt uit het feit dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 18 september 2017. Daarin wordt vastgesteld dat uit het psychosociaal verslag blijkt dat het verzoeker te doen was om gemakkelijk geldgewin waardoor hij er een luxueuze levensstijl op kon nahouden en dat deze instelling van verzoeker de rechtbank verontrust op het vlak van recidive. Verder wordt ook nog gewezen op de gevaarlijke en asociale ingesteldheid van verzoeker, die blijkt uit zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de cocaïnegebruikers.

Verzoeker kan dus niet voorhouden dat er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar het huidige persoonlijk gedrag van verzoeker. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van zijn penitentiair verlof/uitgaansvergunningen en van zijn werk met een vertrouwensfunctie, doet geen afbreuk aan de vaststellingen die gedaan worden in de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 18 september 2017 tot afwijzing van elektronisch toezicht, dat zich in het administratief dossier bevindt. Daaruit blijkt dat in dit vonnis wordt vermeld dat verzoeker verlengd penitentiair verlof kreeg dat goed is verlopen -zoals hij ook stelt in zijn verzoekschrift- maar dat uit het grondig psychosociaal verslag blijkt dat er wel narcistische en antisociale elementen werden vastgesteld en dat verzoekers instelling de rechtbank verontrust op het vlak van recidive. Ondanks het positief detentietraject wordt het elektronisch toezicht afgewezen en laat de strafuitvoeringsrechtbank dus ook de negatieve elementen zwaarder doorwegen. De verwerende partij heeft rekening gehouden met dit vonnis gezien dit vermeld wordt in de bestreden beslissing. De verwerende partij was dus op de hoogte van de uitgaansvergunningen, maar heeft toch beslist om verzoekers gedrag en het gevaar voor de openbare orde dat daaruit voortspuit, te laten doorwegen. De omstandigheid dat verzoekers detentietraject momenteel nog steeds positief zou verlopen en dat hij een vertrouwensfunctie uitoefent,

neemt niet weg dat de verwerende partij ook rekening mag houden met de negatieve elementen. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij hieromtrent uitgebreid, zodat niet kan worden ingezien dat geen grondig onderzoek werd gevoerd of dat het gevoerde onderzoek eenzijdig zou zijn en enkel rekening zou houden met negatieve elementen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij slechts één maal werd veroordeeld, wijst de Raad erop dat deze ene veroordeling echter wel een zware veroordeling betreft, met name tot een gevangenisstraf van zeven jaar. Waar verzoeker meent dat “ten onrechte” wordt verwezen naar het psychosociaal rapport “van een paar jaar geleden”, toont verzoeker niet aan waarom met dit rapport, dat ook gebruikt wordt door de strafuitvoeringsrechtbank, geen rekening zou mogen worden gehouden. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie, vonnissen en arresten geen precedentenwaarde kennen. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoeker deze verwijzingen gebruikt om erop te wijzen dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval moet worden bekeken. *In casu* stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel degelijk op zeer concrete wijze is ingegaan op het specifieke geval van verzoeker, zodat hieraan is tegemoet gekomen. De Raad stelt ook vast dat de verwerende partij de veroordeling van verzoeker vermeld heeft, maar daarnaast zeer concreet is ingegaan op verzoekers gedrag en in welk opzicht dit gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht niet wordt aangetoond, evenmin als een schending van artikel 44bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.2.4. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Verzoeker stelt dat de Belgische Staat hem de kans heeft gegeven om zijn reclassering te beginnen en dat hem penitentiair verlof werd toegestaan gedurende zeven maanden. Dat verzoeker in vrijheid mocht worden gesteld voor bepaalde periodes, brengt volgens hem mee dat hij niet beschouwd werd als een gevaar voor de maatschappij. Dat hij nu niet kan vrijgelaten worden en het land moet verlaten, beoordeelt hij als een schending van zijn redelijke verwachtingen.

Er wordt vastgesteld dat verzoeker uit het oog verliest dat hij op 29 juni 2016 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar. De Belgische staat heeft hem deze gevangenisstraf opgelegd. Verzoeker kan niet volhouden dat louter door de modaliteiten van zijn strafuitvoering, zijn verwachtingen werden gewekt dat hij in het land zou mogen blijven. De Raad wijst erop dat hij geen bevoegdheid heeft inzake de vasthouding en de invrijheidsstelling van verzoeker. Ook de verwerende partij heeft geen bevoegdheid inzake de strafuitvoering. Er wordt ook op gewezen dat verzoeker op 5 maart 2018 het voorwerp uitmaakte van een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank tot afwijzing van voorwaardelijke invrijheidsstelling, zodat verzoeker er alleszins van op de hoogte was dat hij niet voorwaardelijk in vrijheid zou worden gesteld.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.5. In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het feit dat verzoeker in het kader van zijn strafuitvoering penitentiair verlof/uitgaansvergunning werd toegekend, is niet tegenstrijdig met het feit dat verzoekers verblijf wordt beëindigd. Zoals reeds gesteld,

werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en verkreeg hij in het kader van de strafuitvoering bepaalde modaliteiten. Deze modaliteiten doen echter geen enkele afbreuk aan de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld en die, samen met zijn persoonlijk gedrag dat uit deze feiten blijkt, aanleiding gaven tot de bestreden beslissing. De Raad kan geen tegenstrijdigheid ontwaren in het optreden van het bestuur.

Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk. Er wordt ook verwezen naar de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, zoals weergegeven onder punt 3.2.7.2.

3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker in een vierde onderdeel de schending aanvoert, legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals hierboven reeds gesteld, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, waaronder het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 18 september 2017, dat de verwerende partij op de hoogte was van het penitentiair verlov van verzoeker dat positief verliep. Dit element heeft de verwerende partij echter niet tegengehouden om de bestreden beslissing te nemen, die uitvoerig is gemotiveerd en concreet verduidelijkt waarom het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.7.1. In een vijfde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat een beëindiging van zijn verblijf disproportioneel en onredelijk zou zijn, gelet op zijn belangen en die van zijn echtgenote en kind. De loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling volstaat niet om de bestreden beslissing te rechtvaardigen. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en van het EHRM wat betreft het theorie van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst vervolgens naar de Boulif/Üner criteria van het EHRM en stelt dat hiermee rekening moet worden gehouden. Verzoeker erkent dat de feiten ernstig zijn, hij wijst erop dat hij werkt in de gevangenis, dat hij zijn geldboete afbetaalt, dat hij voor deze veroordeling een blanco strafregister had, dat hij Suriname heeft verlaten op de leeftijd van tien jaar, dat hij al acht jaar met zijn echtgenote is getrouwd en een hechte relatie heeft, dat zijn echtgenote en kind op bezoek komen in de gevangenis en dat hij tijdens zijn penitentiare verloven naar huis ging, dat hun kind drie jaar oud is, dat zijn echtgenote geen banden heeft met Suriname, dat hun levensstandaard achteruit zou gaan bij een verhuis naar Suriname, dat verzoeker zelf geen sociale of culturele banden meer heeft met Suriname. Verzoeker stelt dat het niet ernstig is te beweren dat het gezinsleven verder kan worden uitgeoefend via korte bezoeken of moderne communicatiemiddelen en dat het huwelijk en vaderschap echt contact vereisen. De bestreden beslissing houdt volgens verzoeker een verregaande ingreep in op zijn privé- en gezinsleven en maakt dus een schending uit van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker wijst erop dat, nu de FOD Justitie oordeelde dat hij van zijn penitentiair verlov mocht genieten, hij geïntegreerd kon worden in de maatschappij en hij geen actueel gevaar vormt mits het naleven van bepaalde voorwaarden, het duidelijk is dat de Belgische Staat weinig voordeel heeft bij de uitwijzing van verzoeker, of dat het voordeel alleszins kleiner is dan het nadeel dat verzoeker zou ondervinden. Het is niet zo dat het gezin zich elders kan vestigen: de verwerende partij heeft er geen rekening mee gehouden dat verzoekers echtgenote studeert aan de Hogeschool Antwerpen en nog een aantal jaren verder moet studeren, zij kan het grondgebied dus niet verlaten. Ook de bewering dat het gezin terecht zou kunnen in Nederland roept bij verzoeker twijfels op, de verwerende partij is niet nagegaan of dit wel mogelijk is volgens het Nederlandse vreemdelingenrecht terwijl zij hierover zekerheid zou moeten hebben vooraleer deze mogelijkheid te vermelden in de bestreden beslissing. Een terugkeer naar Suriname zou ernstige gevolgen hebben voor het leven van de echtgenote en het kind; het kind is binnen enkele jaren schoolplichtig en dan wordt het verschil tussen haar opvoeding in België en in Suriname heel groot. Verzoeker meent dat onvoldoende rekening wordt gehouden met de nadelen voor de echtgenote en het kind. Er werd niets vermeld over de opleiding van zijn echtgenote en er wordt niet toegelicht waarom uit verzoekers persoonlijk gedrag sinds zijn detentie kan worden afgeleid dat hij een voldoende, ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De inmenging in verzoekers gezinsleven is volgens hem niet geoorloofd.

3.2.7.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium, hoger vermeld, zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, §§ 63 en 68).

Verder wijst de Raad erop dat de maatschappelijke impact en ernst van drugsmisdriven al herhaaldelijk werden benadrukt door het EHRM. Gelet op de verwoestende gevolgen van drugs op mensenlevens, toont het EHRM begrip voor het doortastend optreden van overheden tegen hen die actief bijdragen tot de verspreiding van deze plaag. Het EHRM beschouwt drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66). Tevens wordt verwezen naar punt 3.3.8.

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium, hoger vermeld, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Het wordt *in casu* niet betwist dat verzoeker, naast een privéleven, ook een gezinsleven heeft met zijn echtgenote en kind in België en dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet vereist dit dat de gemachtigde van de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en zijn familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris overgaat tot zulke belangenafweging.

In de bestreden beslissing kan zo worden gelezen dat de gezinssituatie van verzoeker in de beoordeling wordt betrokken waarbij wordt vastgesteld: *“U trad op 23.12.2010 te Arendonk in het huwelijk met K. R. P. L., geboren te P. op (...) 1987, van Nederlandse nationaliteit. Zij verblijft sinds 06.09.2010 in België en is in het bezit van een E+kaart. Uit dit huwelijk werd een kind geboren. K. Q., N. F. H.-J., geboren te Antwerpen op (...)2015, van Nederlandse nationaliteit. Uw echtgenote en uw dochter komen u bezoeken in de gevangenis.*

Uit de handgeschreven brief die u bijvoegde bij uw hoorrecht blijkt dat u reeds op de leeftijd van 10 jaar, samen met uw moeder, naar Nederland verhuisde om bij uw zus te gaan wonen. U leerde op uw 20ste K. R. kennen en zij besloot om naar België te verhuizen om te studeren. Uw echtgenote en uw dochter zijn van Nederlandse nationaliteit. Mochten zij beslissen om terug te keren naar Nederland dan kan u steeds een verzoek kunnen richten aan de Nederlandse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn. Hoe dan ook, zelfs al zou dergelijke aanvraag geweigerd worden, uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst (of elders) zouden

verhinderen. Het is eigen aan grensoverschrijdende relaties dat minstens één van beide partners zich buiten het land van herkomst bevindt. Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van uw partner of uw dochter ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij u zouden volgen naar uw herkomstland dan wel een ander land. Indien uw partner u niet zou wensen te vergezellen naar uw herkomstland of elders en u geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.”

Het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig wordt geacht in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet in vraag gesteld.

De gemachtigde van de staatssecretaris merkt verder op dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in het land van herkomst verhinderen.

Inzake deze hinderpalen stelt verzoeker dat hij ernstige twijfels heeft bij het feit of het gezin zich in Nederland zou kunnen vestigen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover zekerheid moest hebben, vooraleer dit te suggereren. Door louter aan te geven dat de verwerende partij dit niet heeft onderzocht, doet verzoeker echter geen afbreuk aan het motief *“Mochten zij beslissen om terug te keren naar Nederland dan kan u steeds een verzoek kunnen richten aan de Nederlandse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn.”* Verzoeker ontkent immers niet dat hij geen zulke aanvraag heeft ingediend en het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat verzoeker mogelijk een verblijfsrecht in Nederland zou hebben gelet op zijn huwelijk met een Nederlandse.

Inzake de vermelde mogelijke terugkeer naar Suriname beperkt verzoeker zich tot de stelling dat dit *“ernstige gevolgen (zou) hebben voor het leven van de echtgenote en het kind van verzoeker”*. Verzoeker zet niet op concrete wijze uiteen wat hij bedoelt met *“ernstige gevolgen”* voor de echtgenote. Inzake het kind verduidelijkt verzoeker dat wat het naar school gaan betreft het verschil tussen de opvoeding in België en in Suriname heel groot is. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat of waarom het kind geen volwaardige schoolse opvoeding zou kunnen krijgen in Suriname. In deze volstaat de bevinding dat artikel 8 van het EVRM niet zover reikt dat, in het belang van het kind, een zelfde kwaliteitsniveau van onderwijs moet worden gegarandeerd in het land van herkomst.

Wat betreft de studies van verzoekers echtgenote, wordt opgemerkt dat, in het geval zij deze studies wenst verder te zetten, een tijdelijke scheiding steeds mogelijk is. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“Indien uw partner u niet zou wensen te vergezellen naar uw herkomstland of elders en u geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen”*. De Raad merkt op dat verzoeker bij het verzoekschrift informatie heeft gevoegd waaruit blijkt dat het om bachelor studies gaat en dat zijn echtgenote al gedurende twee of drie jaar deze studies volgt, zodat verzoeker niet aantoont dat, indien er een scheiding zou zijn om reden van de studies van zijn echtgenote, deze scheiding meer zou zijn dan een tijdelijke scheiding en dat dit motief kennelijk onredelijk is. Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoekers meerderjarige echtgenote niet schoolplichtig is en niet aantoont dat deze studies niet elders zouden kunnen verdergezet worden.

Wat betreft verzoekers echtgenote en verzoekers kind onderzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris de gevolgen die zij zouden ondervinden indien zij verzoeker zouden volgen naar zijn land van herkomst, *in casu* Suriname, of naar een ander land: *“Het feit dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Uw dochter is nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien is zij nog niet schoolplichtig. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).”*

De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er terecht op dat verzoekers dochter nog zeer jong is en verzoeker toont niet aan dat de staatssecretaris er niet mocht van uitgaan dat het kind *in casu* over een voldoende aanpassingsvermogen beschikt om zich zonder al te grote problemen elders te vestigen. Verder betwist verzoeker niet dat zowel hij als zijn echtgenote nog bepaalde banden zowel met Nederland als met Suriname hebben behouden.

Uit bovenstaande blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris gevolg heeft gegeven aan het vierde, het vijfde, het zevende, het achtste en het negende Boultif/Üner criterium, zoals hoger toegelicht. Hij is op basis daarvan nagegaan of er belemmeringen zijn voor verzoekers echtgenote en kind die een terugkeer naar Nederland of Suriname of een ander land bemoeilijken.

In de bestreden beslissing wordt ook overwogen dat *“Het feit dat uw echtgenote zwanger was op het moment dat u de feiten pleegde en dat daardoor uw dochter werd geboren terwijl u in de gevangenis opgesloten was, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover hen.”* Hiermee wordt gevolg gegeven aan het zesde Boultif/Üner criterium. Verzoeker betwist deze motieven niet.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk oog heeft gehad voor het belang en het welzijn van de betrokken gezinsleden indien het gezin er voor kiest om samen te verhuizen naar Nederland of naar Suriname of elders, waardoor de eenheid van het gezin gewaarborgd blijft. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de staatssecretaris het belang en welzijn van verzoekers kind in deze onzorgvuldig heeft beoordeeld of dat bepaalde feiten en omstandigheden werden miskend. Evenmin wordt aangetoond dat het kennelijk onredelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor het kind om te verhuizen.

De Raad acht het, gelet op deze elementen, *in casu* niet kennelijk onredelijk te stellen dat *“uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen (blijken) die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten”*.

Inzake verzoekers privéleven en zijn socio-economische belangen wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“U verklaarde dat u sinds 2009 in België verblijft. Er kan dus worden gesteld dat u op 22-jarige leeftijd, in België bent komen wonen. Inmiddels bent u 31 jaar. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Suriname. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U geeft trouwens zelf aan dat uw moeder en uw broer in Suriname verblijven en u ook de taal spreekt. U hebt dus een sociaal vangnet in Suriname dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Suriname te vestigen.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De tewerkstellingen en de gevolgde opleidingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Gelet op de door u gepleegde feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de drugshandel. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. U verklaarde dat u niet wil terugkeren naar uw land omdat u er niets meer heeft. Niks wijst erop dat u niet zou kunnen werken in Suriname om zo een inkomen te vergaren. De vaardigheid die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt heeft, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het contact met uw vrienden kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat

een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren."

Verzoeker uit geen concrete kritiek op deze motieven.

Wat betreft verzoekers banden met Suriname oordeelt de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing als volgt: *"Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Suriname. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U geeft trouwens zelf aan dat uw moeder en uw broer in Suriname verblijven en u ook de taal spreekt. U hebt dus een sociaal vangnet in Suriname dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Suriname te vestigen."* Verzoeker weerlegt de correctheid van deze pertinente vaststellingen niet.

Verzoeker vermeldt ten slotte dat de FOD Justitie van oordeel was dat verzoeker kan genieten van penitentiair verlof, zodat hij geen actueel gevaar vormt en het duidelijk is dat de staat weinig voordeel heeft bij de uitwijzing van verzoeker. Daarover wordt in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld: *"Uit het vonnis van de Strafvuistvoeringsrechtbank d.d. 18.09.2017 blijkt dat er bij u geen specifieke problematiek werd weerhouden waarvoor een gespecialiseerde begeleiding nodig is maar uit het grondig psychosociaal verslag blijkt dat er wel narcistische en antisociale elementen bij u worden weerhouden. U minimaliseert immers uw rol bij de feiten en u staat duidelijk niet stil bij de gevaren die de boletakoeriers en de gebruikers van cocaïne lopen. Het was u duidelijk te doen om gemakkelijk geldgewin waardoor u er een luxueuze levensstijl op na kon houden. Deze instelling verontrust de rechtbank op het vlak van recidive."* Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening houdt met dit vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank, dat daarin gesteld wordt dat uit het psychosociaal verslag blijkt dat er narcistische en antisociale elementen bij verzoeker worden weerhouden en dat het verzoeker duidelijk te doen was om gemakkelijk geldgewin, zodat de strafuitvoeringsrechtbank ongerust is wat recidive betreft. De gemachtigde houdt dus ook rekening met de inhoud van dit arrest, en niet enkel met het toegestane penitentiair verlof.

Gelet op de bovenstaande motieven blijkt op afdoende wijze uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook de overige Boultif/Üner criterium in aanmerking heeft genomen en de duur van verzoekers verblijf, alsook de hechtheid van diens sociale, culturele en familiebanden met België en met zijn land van herkomst mee in de belangenafweging heeft betrokken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze belangenafweging kennelijk onredelijk is.

Uit het voorgaande volgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker, zijn echtgenote en zijn kind kenmerken, in overweging genomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoekers gezin, inclusief deze van het kind, niet opwegen tegen de *"vrijwaring van de openbare orde"* (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Dit geldt des te meer nu werd onderzocht of het niet bijzonder moeilijk is voor verzoeker, zijn echtgenote en zijn kind om naar Nederland of Suriname te verhuizen waardoor de eenheid van het gezin in elk geval gewaarborgd kan blijven en niet blijkt dat het kennelijk onredelijk is om te besluiten dat verzoeker en zijn gezin een gezinsleven in die landen kunnen hebben.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de gemachtigde van de staatsecretaris zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 44*bis*, § 1 en § 4 van de vreemdelingenwet.

3.2.8. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET